

bez ohledu na splatnost státního dluhopisu (losu). Vyhláška, má-li odpovídati ustanovení odst. I. § 8 cis. nař. z 31. srpna 1915 č. 257 ř. z., musí obsahovati nezbytně klausuli »že ohlašovací lhůta běží ode dne prvního uveřejnění vyhlášky v úředním listě republiky československé a že lhůta tato nemůže se ukončiti dříve než uplyne rok ode dne splatnosti pohledávky« tudíž u státních losů ode dne splatnosti losu v tahu umořovací, pokud se týče v tahu výherním.

Vrchní soud stížnost odmítl jako opožděnou, podotknuv, že tu nelze užití § 11 odst. 2. nesp. pat., jelikož naříkané usnesení bez újmy práv navrhovatelových, jichž z právoplatného usnesení toho nabytí, změněno býti nemůže.

Nejvyšší soud dovolávacímu rekursu vyhověl, usnesení soudu rekursního zrušil a nařídil stížnost vyříditi věcně. Odůvodnění:

Riditelství státního dluhu domáhalo se rekursu opravy ohlašovacího ediktu. Tomuto rekursu lze, je-li ve věci samé důvodný, vyhověti, aniž tomu brání ustanovení 2. odst. § 11 cis. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., neboť rekurs netýká se konečného rozhodnutí umořovacího, které dosud vůbec nebylo vydáno, nýbrž týká se jen soudního usnesení, obsahujícího předběžné opatření, kterým má býti jen připraven základ pro konečné soudní rozhodnutí o návrhu umořovacím. Tímto předběžným opatřením navrhovatel nenabyl práva na soudní výrok, že listiny, o něž jde, jsou neúčinné, jestliže lhůta, uvedená v ohlašovacím ediktu, uplyne bez výsledku. Konečné rozhodnutí prvního soudu o návrhu umořovacím by mohlo vzhledem na ustanovení § 8 cis. nařízení z 31. srpna 1915 č. 257 ř. z. také v případě, kdyby lhůta v ediktu byla uvedena nesprávně, vydáno býti teprve po uplynutí zákonné lhůty ohlašovací podle tohoto § 8. Okolnost, že rekurs do usnesení prvního soudu vznesen byl teprve po uplynutí zákonné lhůty rekursní, jest v tom případě nedůležitá a soud stolice druhé neprávem užil jí k odmítnutí rekursu.

Dovolací rekurs, obsahující návrh na zrušení usnesení soudu rekursního jest podle toho oprávněn, pročež bylo rozhodnuto, jak uvedeno je nahoře.

Na to rekursní soud prvnímu rekursu ředitelství státního dluhu vyhověl a ohlašovací edikt prvního soudu v ten rozum změnil, že lhůta ohlašovací běží ode dne prvního uveřejnění ediktu v úředním listu republiky československé a končí po uplynutí roku od dospělosti pohledávky. Odůvodnění: Cis. nařízení z 31. srpna 1915 č. 257 ř. z. stanoví v § 8, že u listin, k nimž jsou připojeny listy úročné, důchodové nebo podílové (kupony) nemůže lhůta ohlašovací skončiti, dokud neuplyne rok ode dne splatnosti posledního vydaného listu a je-li pohledávka sama splatna dříve, ode dne splatnosti pohledávky.

Uvážili-li se, že v § 7 téhož cis. nař. stanoví, že ohlašovací lhůta činí nejméně jeden rok pro oba druhy listin tam uvedených a srovná-li se s tím předpis druhého odstavce § 8 téhož cis. nařízení nelze nahlédnouti, proč by měl býti činěn rozdíl při stanovení konce ohlašovací lhůty těchto pohledávek. Vždyť nejen z těchto, ale i dřívějších ustanovení zejména z cis. pat. z 28. března 1803 č. 599 sb. z. s. je zřejmo, že zákon chtěl posunouti konce ohlašovací lhůty tak daleko až bude lze umožněti vysloviti bez ohrožení práv poctivého držitele papíru.

Dr. Kasper.

Rozhodnutí

ze »Souboru legislativy a judikatury« (nákl. knihtiskárny Sursa, Kraut a spol. v Brně, Kopečná č. 41).

a) Oddělení administrativní.

Do přesazení na Slovensku a Podkarpatské Rusi dle § 2 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 305 sb. z. a n. může si veřejný notář stěžovati vždy k nejvyššímu správnímu soudu. (Nález ze dne 24. ledna 1923 č. 760.)

Neznalost státního jazyka odůvodňuje propuštění notáře na Slovensku. (§ 1 zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 305 sb. z. a n.)

(Nález ze dne 19. dubna 1923 č. 6198.)

Nepodá-li strana, po kvalifikovaném vyzvání, aby podala přiznání ku vyměření dávky za přírůstku hodnoty, toto přiznání vůbec — nebo nezodpovědi-li otázky ve vzorci přiznání — jest dle § 16 odst. 1. část. řádu ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. prekludována ze součinnosti při zjištění skutkových předpokladů, při vyměření dávky a nemůže skutečnosti, které již v přiznání měla uvést, uplatniti v odvolání do plat. rozkazu. (Nález ze dne 12. května 1923 č. 5792.)

Zákon o stavebním ruchu č. 45/1922 nepřiznává stavebníkovu právo libovolně voliti si pozemek pro zamýšlenou stavbu bez ohledu na zájmy vlastníka pozemku. Pouhá větší výhoda stavebníkova nesmí býti tedy vyvažována ujmou osoby třetí, do jejíž vlastnické sféry se vyvlastněním zasáhá.

(Nález ze dne 14. května 1923 č. 8056.)

Při veřejném ústním líčení před nejvyšším správním soudem není oprávněn prokurista zastupovati obchodní společnost. (Usnesení ze dne 1. června 1923 č. 9542.)

b) Oddělení finanční.

Odevzdačí listina, kterou se prohlašuje přípustnost vkladu práva zástavního, zřízeného na základě projevu dědicova, jenž podle nařízení testamentu prohlašuje, že zřizuje na nemovitostech pozůstalostních zástavní právo pro pohledávky legatářů, nemůže býti pokládána za platný titul ke zřízení tohoto práva zástavního (saz. pol. 65/53, 116/61 a 101/84).

(Nález ze dne 28. dubna 1919, č. 280, Bohuslav č. 39, II.)

Zřizuje-li v listině o zápůjčce osoba třetí (manželka dlužníkovy) zástavní právo na movitost, jest toto právní jednání poplatné dle saz. pol. 116/61.

(Nález ze dne 18. listopadu 1920, č. 10708, Bohuslav č. 350.)

Byl-li pachtýř smlouvou kupní byt i ve smlouvě pachtovní obsaženou přenechán fundus instructus, podléhá tato smlouva jako smlouva o movitosti poplatku z listiny, vydané o koupi věci movitých.

(Nález ze dne 14. června 1920, č. 3940, Bohuslav č. 260.)

Listinné osvědčení, kterým obec přijme ofertu obchodníka na prodej dříví, podléhá jako právní listina o tržové smlouvě poplatku.

(Nález ze dne 21. VI. 1920, č. 4146, Bohuslav č. 266.)

Potvrzuje-li se kvitancí příjem kapitálu s úroky a příslušenstvím bez udání sumy těchto vedlejších dávek, není nezákonné, když do základu pro vyměření poplatku z kvitance se připočítá suma úroků vyšetřena výsledkem kvitujícího.

(Nález ze dne 30. června 1920, č. 6038, Bohuslav 275.)

(Viz nález z 22. IV. 1920 č. 3213.)

Listina sepsaná v advokátní kanceláři jako »Informace« a oběma stranami podepsaná, dle níž jeden bratr za určitou úplatu uznává platnost testamentu a převzetí celé pozůstalosti bratrem druhým, jest listinou o narovnání, podrobenou poplatku dle stupnice II. ze smluvené úplaty. Důvodu pro osvobození od poplatku ze smíru podle § 7 zák. ze dne 18. června 1901, č. 74, ř. z. a § 14 cis. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278, ř. z. tu není, ježto jde o nabytí jednáním mezi živými. (Nález ze dne 30. června 1920, č. 6039, Bohuslav č. 276.)

Je-li smlouva pachtovní uzavřena pro určitou dobu 5 let a stanoveno, že opomenutím výpovědi má platiti za prodlouženou na neurčitou dobu, jest za základ vyměření poplatku vzít 8násobné roční pachtovné.

(Nález ze dne 16. září 1920, č. 8464, Bohuslav č. 297 I.)

Převzal-li pachtýř placení pojistného za předmět pachtu, dlužno pojistné to připočítati k pachtovnému.

(Nález ze dne 16. září 1920, č. 8464, Bohuslav č. 297 II.)

Společnost s ručením omezeným v likvidaci ručí za poplatek z právních jednání předsevzatých společností před usnesením o likvidaci i za opomenutí ve věcech poplatkových před tím zběhlá.

(Nález ze dne 31. ledna 1919, č. 621, Bohuslav č. 7 I.)

Poplatkový zákon nerozlišuje mezi smlouvami o veřejných obchodních společnostech a smlouvami o tiché společnostech dle obchodního zákona. Rozhodným pro poplatek ze smlouvy společenské je pouze, zda-li a v jaké výši byly majetkové vklady smluveny.

(Nález ze 13. prosince 1920, č. 11310, Bohuslav č. 378.)

V podání k obchodnímu soudu, kterým oznamují společnosti veřejné obchodní společnosti, že tato společnost byla zrušena a že zbylý společník povede za souhlasu vystupujícího obchodní živnost na starou firmu dále, nelze spatřovati listinné osvědčení o převzetí společenského jmění po rozumu saz. pol. 65/53 a 49/43.

(Nález ze dne 12. května 1919, č. 1918, Bohuslav č. 49.)

Podání k obchodnímu rejstříku oběma společníky veřejné společnosti podepsané, dle něhož jeden společník ze společ-

